

γατών με την εργασίαν διερμηνεύονται ως εξής :

Ἐργάζονται διὰ νὰ πεινώσιν.

Σημειώσατε ὅτι ἐξ ὅλων τῶν εἰδῶν τῆς ἐργασίας ἡ τυπογραφικὴ εἶναι ἡ ὀλεθριωτέρα διὰ τὴν υἱείαν. Διότι :

Ἐργάζονται περισσότερο ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους.

Ἐργάζονται ὀρθιοί.

Συγχρωτίζονται μετὰ τὴν ἐπιβλαβὴ εἰς τὴν υἱείαν ὁσμὴν τοῦ μολύβδου.

Βλάπτονται οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν ἐκ τῆς διαρκοῦς ἐντάσεως.

Διημερεύουσιν ἐν μεμολυσμένῃ ἀτμοσφαίρᾳ.

Στεροῦνται παντὸς μέσου ἀναζωογονήσεως τῆς υἱείας τῶν.

Πληρόνονται ὀλιγώτερον ἀπὸ πάντα ἄλλον ἐργάτην.

Ἐὰν ἐλειτουργεῖ ἡ ἐγχωρία στατιστικὴ κατ' ἐπαγγέλματα, θ' ἀπεδεικνύετο ὅτι ἡ τάξις τῶν τυπογράφων εἶναι ἡ βραχυβιωτέρα ὅλων. Ἐν ἐλλείψει τῆς στατιστικῆς, παρουσιάζουν τὰ πρόσωπά των, καχεκτικά, σθυσμένα, πρόσωπα τῶν Κουλλὶ τῆς Κίνας, ἢ τῶν καταδίκων μεταλλουργῶν τῆς Σιβηρίας.

Ἡ συνήθεια ἡμιδυνε τὴν ἀντίληψιν αὐτῶν τῶν ἰδίων. Ἡ συνήθεια συνοικειώνει μετὰ τὴν συμφορὰν, μετὰ τὰ δεσμά, μετὰ τὰ νόσους, μετὰ τὴν ἐξορίαν, μετὰ τὸν θάνατον. Ἡ συνήθεια μεταξὺ τῆς ἀντιλήψεως τῶν τυπογράφων καὶ τῆς καταστάσεως τῆς υἱείας καὶ τῆς κοινωνικῆς τῶν καταστάσεως καὶ τῆς ἀχαριστίας τῆς ζωῆς τῶν σύρει μαύρην πυκνὴν σινδόνην καὶ δὲν βλέπουν τίποτε ἐξ ὅλων αὐτῶν. Ὅπόταν μίαν πρωίαν εἰς τὸν ἕνα ἀνακαλύπτεται ὅτι ἐπώαζεν ἐν εἰρήνῃ ἡ μία νόσος, καὶ εἰς τὸν ἄλλον ἡ ἄλλη, καὶ μετ' ὀλίγον ἀνοίγουν διὰ τὸν μὲν αἱ πύλαι τοῦ νεκροταφείου, διὰ τὸν δὲ αἱ τοῦ νοσοκομείου. Ἐπὶ τῆς μαύρης ἐκείνης κλίνης φθίνοντες, ἐὰν ζητήσουν νὰ ἐπαναφέρουν εἰς τὸ προσκέφαλόν των εἰκόνας ἐκ τοῦ βίου των,

ποῖα ὁράματα θὰ τοὺς ἐπισκεφθῶσι ; Μία κόσα πλήρης στοιχείων, ἐπὶ μιᾷ αὐτῆς θυρίδος καρφωμένη μαυρισμένη λυχνία, οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν προσηλωμένοι ἐπὶ χειρογράφων τοῦ Κοκοράβα ἢ τοῦ Βιθυνοῦ καὶ αἱ χεῖρες τῶν μηχανικῶς κινούμεναι ὡς παράφρονες ἀπὸ τὸ ἕνα ἑστὸ ἄλλο σπητάκι.

Ἡ μία κόσα προητοίμασεν τὴν ἄλλην κόσαν.

Ἄλλο μαθηματικὸν ἀξίωμα ἐξαγόμενον :

Ἐργάζονται διὰ νὰ ἀποθάνωσι.

* *

Καὶ τί ζητοῦσι διὰ νὰ μετριάσουν τὴν συμφορὰν των ; Αὕξησιν 30 τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ τοῦ μισθοῦ των. Ἐπάνω κάτω 30 δραχμὰς τὸν μῆνα.

Οἱ δυστυχεῖς ἐσκέφθησαν μόνον κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ῥωμαϊκῆς ἀπληστίας. Ἐζήτησαν ν' ἀπαντήσουν τὸν θάνατον χορτασμένοι.

Καὶ δὲν ἐσκέφθησαν ὅτι δὲν εἶναι μόνον κοιλίαι πεινώσαι, ἀλλὰ καὶ ἄνθρωποι ζῶντες· καὶ ὅτι πλὴν τῆς αὐξήσεως τοῦ μισθοῦ, ἔπρεπε νὰ ζητήσουν **κ' ἐλάττωσιν τῶν ἐργασίμων ὥρων.**

ΦΡΟΥ – ΦΡΟΥ

Ἡ Παλιγγενεσία εἰσήγαγε καὶ νέαν λέξιν εἰς τὰ χαριτωμένα δελτία τῆς : τὴν ἀλαπαδνωσύνην. Ἐπειδὴ δὲν ἔχομεν λεξικὰ πρόχειρα, πιστεύομεν νὰ ἐννοῇ τὴν λαπαδωσύνην τῆς.

ΜΕ ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΦΟΥΣΤΑΝΙ

(15. ἄρθ. 306)

Οἱ φοιτῆται διοικηταὶ τῆς Ἑλλάδος.

Τὴν ἐπιούσαν τῆς διαδηλώσεως Κώστας ὁ Ἀνατολίτης ἦτο εἰς ἐνέργειαν.

Εἶχε ξοποδαριαστεῖ εἰδοποιῶν τοὺς φοιτητὰς ὅπως συνέλθωσι τὴν ἐσπέραν εἰς τὸ σπίτι τῆς Μαριγούλας ὅπου ἐπρόκειτο νὰ συζητηθοῦν μεγάλα πράγματα.

Ἦτο εἰς τὸ καφενεῖον τῆς Ὠραίας Ἑλλάδος, ὅτε τὸν ἐπλησίασεν ἄνθρωπός τις καλοντυμένος μετὰ χρυσῇ καδένα, ψηλὸ καπέλο, γάντια ζουβέν, καὶ γιαλιὰ κρεμασμένα στὸ γυλέκο του.

— Κύριε, τῷ εἶπε, εὐγενῶς μισοβγάζων τὸ καπέλλο του, εἶνε δυνατόν μίαν πληροφορίαν;

— Καὶ δυὸ, ἀπήντησεν ὁ Κώστας ἐγειρόμενος.

— Ἄν δὲν ἀπατάμαι, εἰσθε, νομίζω φοιτητῆς, ὡς συμπεραίνω ἐκ τῆς φυσιογνωμίας σας.

— Ἐτσι 'μοιάζω.

— Χαίρω πολὺ, διότι σὰς ἐγνώρισκα.

— Καὶ ἐγὼ ὁμοίως, ἀλλὰ δὲν σὰς γνωρίζω.

— Εἰσθε, νομίζω, ἀπὸ τὴν.....δὲν ἐνθυμούμε.....πές το.... πῶς τὴν λέν.... Μέσ' τὸ μυαλό μου πλέει, καὶ δὲν μπορῶ νὰ ἐνθυμηθῶ.

— Εἶμαι... ἀπὸ 'κεῖ ποῦ εἶμαι.....τί ἀγαπᾶτε ;

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἀλλὰ νομίζω ὅτι κάπου σὰς εἶδα.

— Αἶ, θὰ μὲ ἴδατε σὲ κανένα δρόμο.

— Ὅχι, δᾶ, ὅχι, δᾶ, δὲν ἐννοῶ νὰ σὰς ἐπιβραύω.

Παρντόν.

— Ἀδελφε, τί θέλεις τέλος πάντων ; Περιέργως μοῦ φαίνεσαι.

— Ἐνδεχόμενον νὰ ἔχω τι ἐπάνω μου τὸ περίεργον καὶ νὰ μὴ τὸ ἐννοῶ. Σὰς παρακαλῶ πολὺ, δὲν μοῦ τὸ ἐπιδεικνύετε;

— Μοῦ φαίνεσθε περίεργος, διότι μοῦ μιλεῖτε τόση ὥρα, χωρὶς νὰ μοῦ εἰπῆτε τίποτα. Ἐχασα τόσον καιρόν.

— Νομίζω ὅτι καθήμενός τις εἰς καφενεῖον καὶ μόνος μάλιστα, χάνει πράγματι τὸν καιρὸ του.†

— Α", τέλος πάντων δὲν ἔχω καιρὸ νὰ σὰς ἀκούω.

— Μοῦ φαίνεσθε κάπως ὑπόπτως.

— Ὑποπτος εἶσαι σὺ, διότι ἐγὼ οὔτε ῥωλόγι φορῶ, οὔτε γάντια, οὔτε ψηλό. Κατάλαβες;

— Καὶ πῶς ὁμιλεῖτε οὕτως;

— Πῶς ὁμιλῶ; Μιλῶ, γιατί ἔτσι θέλω νὰ 'μιλῶ, καὶ

Διαδίδεται ὅτι ὁ Βουλευτὴς κ. Ψύλλας στέλλεται Πρόεδρος ὑπουργὸς ἐν Βελιγραδίῳ, παραιτούμενος τοῦ Βουλευτικοῦ τοῦ ἀξιώματος. Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ὁ νέος διπλωμάτης θὰ ἐπιδείξῃ ἐν τῇ νέᾳ θέσει του ὅλην τὴν ἀλαπαδρωσύνῃ τῆς «Παλιγγενεσίας» ἐφ' ἣ διακρίνεται.

Πῶς δημοκρατούμεθα ὅσον πάμε; Καὶ αὐταὶ αἱ θέσεις αἱ διὰ διορισμῶν κτώμεναι βαθμηδὸν μορφοῦνται εἰς προτόντα τῆς καθολικῆς ψηφοφορίας. Πρέπει νὰ ἐκτεθῇς ὑποψήφιος, νὰ γίνῃς πρῶτος ἢ δεύτερος ἐπιλαχὼν, ἂν θέλῃς νὰ διορισθῇς νομάρχης. Πρέπει περιπλὸν νὰ ἐπιτύχῃς Βουλευτῆς, νὰ πῇς δύο καὶ καὶ τρία ὄχι, νὰ ὀρμήσῃς καὶ καμμιά φορὰ ἐναντίον τοῦ ψαθίνου πύλου τοῦ κ. Δημητρακάκη, ἂν θέλῃς νὰ γίνῃς πρόεδρος ὑπουργός. Ὁ πτωχὸς Σιβιτανίδης ἂν ἐξωκκλησιάζετο ἐπὶ Κουμουνδούρου, δὲν θὰ ἐβάζε τὰ Ταχυδρομεῖα τοῦ Κράτους εἰς τὴν τσέπην του, πρὸς ἃ πρὸ πολλοῦ τρέφει δεινὴν λαχτάραν;

Ζητήσατε τὴν γυναῖκα! καὶ εἰς τὸ μῖσος τοῦ **Ἀραμπη πασσά** ἐναντίον τῶν Κεδίβηδων τῆς Αἰγύπτου.

Ἡ ἱστορία εἶναι πρὸ καμποσων ἐτῶν. Ὁ Συνταγματάρχης Ἀραμπῆς ἦτο ἀκόμη ἀνθυπολοχαγός· τὸ σύνταγμα του ἤδρευεν εἰς ἐπαρχίαν. Ἐκεῖ ὁ μέλλων δικτάτωρ τοῦ Ἀντιβασιλέως καὶ τῆς Αἰγύπτου ἠγάπησε τὴν ὥραιότεραν τῆς ἐπαρχίας κόρην. Τὴν ἐμνηστεύθη. Καὶ ἐννοοῦσε νὰ τὴν κάμῃ *Ἀραμπίνα*, ἂν καὶ δὲν ἦτο ἀραπίνα.

Ὅταν εἰς μίαν στρατιωτικὴν ἐπιθεώρησιν, τὸ λάγνον ὄμμα τοῦ πρῶην ἀντιβασιλέως Ἰσμαήλ πασσά, ἔπεσεν ἐπὶ τὴν ὥραιότεραν τῆς πόλεως. Εἶχον συναχθῇ ἐκεῖ ὅλαι αἱ ἐπαρχιώτιδες, αἱ ὁποῖαι καὶ καλύπτονται διαφανῶς. Ἡ ὥραιότερα τοῦ Ἰσμαήλ ἦτο ἡ ὥραία τοῦ Ἀραμπῆ.

Ὁ Ἰσμαήλ τὴν εἶδε, τὴν πῆρε.

Ἐνα πουγγὶ λίραις εἰς τὴν οἰκογένειάν της καὶ ἡ μνηστὴ Ἀραμπῆ προσεκολλήθη εἰς τὸ χαρέμι τοῦ Ἰσμαήλ.

Ὁ ἀνθυπολοχαγὸς Ἀραμπῆς ἐκρυπτεν ἑκτοτε εἰς τὰς φλέβας του τὸν συνταγματάρχην Ἀραμπῆ.

Δι' ἀναφορὰς του πρὸς τὸν Ἀντιβασιλέα τῷ ὑπεδείκνυε τὸ ἄδικον τῆς ἀπαγωγῆς. Πρῶτον ἡ κόρη δὲν ἦτο δούλη διὰ νὰ τὴν ἀγοράσῃ· καὶ ἔπειτα πολὺ πρὶν ἢ ἀρέσῃ αὕτη εἰς τὸν Ἀντιβασιλέα, ἦτο μεμνηστευμένη μὲ τὸν Ἀραμπῆ.

Αὐτὰ τοῦ ἔλεγε διὰ γλώσσης τολμηρᾶς.

Ἡ τόλμη του, ἀντὶ νὰ τιμωρηθῇ, ἀντημείφθη ὑπὸ τοῦ ἀντιβασιλέως δι' ἐνὸς γαλονίου (προβιβασμοῦ) καὶ τῆς ἀπονομῆς τοῦ τίτλου βέης.

Ὁ Ἀραμπῆς ἐδέχθη καὶ τὸν προβιβασμὸν καὶ τὸν τίτλον, ἀλλ' ἑκτοτε ὠρίσθη μῖσος καθ' ὅλης τῆς οἰκογενείας τοῦ Ἰσμαήλ.

Λέγεται δὲ ὅτι τότε μόνον θὰ ὑπολάβῃ ὅτι ἐξεδικήθη, ἂν λάβῃ ὡς σύζυγον γυναῖκα ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ ἀντιβασιλέως καὶ μετὰ τοῦτο τὴν ἀποβάλλῃ, νυμφευόμενος μετὰ δούλης.

Τὶ ὑπόθεσις διὰ γαλλικὸν μελόδραμα! Μουσικὴ Λεκάκω. Ὁ Ἀραμπῆς βαρύτονος. Ἡ πριγκηπέσσα ὑψίφωνος. Καὶ ἡ δούλη du gazou. Μπορεῖ νὰ ὑποτεθῇ ὅτι ἡ εἰς τὸ χαρέμιον τοῦ Ἰσμαήλ προσαρτηθεῖσα μνηστὴ τοῦ Ἀραμπῆ διὰ διαφόρων φίλων κατάρθωσε νὰ μείνῃ παρθένος καὶ ὅτι αὐτὴν ἐπὶ τέλους λαμβάνει γυναῖκα ὁ παντοδύναμος Ἀραψ.

Συνιστῶμεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν ἀγαπητὴν νεολαίαν τὸ νέον σύγγραμμα τοῦ ἀρχαίου δημοσιογράφου Κ. Εἰάνθη, ὅπερ ὑπὸ τὸν τίτλον **Σωκράτης** ἢ *Ἐκλογαὶ* παραδίδει ἐντὸς ὀλίγου εἰς τὴν δημοσιότητα. Θὰ ἦναι ἐν σμικρῷ

δὲν θὰ μοῦ μάθῃς σὺ πῶς θὰ 'μιλῶ. Κατάλαβες;

— Γινώσκετε πρὸς ποῖον ὁμιλεῖτε;

— Ἄν ἦσαι μακάρι καὶ ὁ βασιλεὺς, δὲν ἔχω ἀνάγκη.

— Εἶσαι θρασύς.

— Σοὺ εἶπα, ἔτσι θέλω.

— Γνωρίζεις τὸν δρόμον τῆς ἀστυνομίας; Σήκω λοιπόν.

— Δὲν σηκώνομαι, τί θὰ μοῦ κάμῃς;

— Σήκω!

— Ὁχι.

— Θὰ σὲ ἀπαγάγουν διὰ τῆς βίας.

— Ἀντιτάσσω βίαν διὰ τῆς βίας.

— Τώρα βλέπεις.

— Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ ἀγνωστος καλοντυμένος ἐξῆλθε.

Ὁ Κώστας ἐσκέφθη, ὅτι κατὰ τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ τὸν ἀγνωστον τσαρλατάνον, ὅτε εἰσῆλθον τρεῖς κλητῆρες μεθ' ἐνὸς χωροφύλακος, ὅστις πλησιάζας τὸν διέταξε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Ὁ Κώστας τᾶχας καὶ ὑπετραύλισε:

— Ἐχεις, κύριε χωροφύλαξ, ἔνταλμα σύλληψεως;

— Ἐχω δὲν ἔχω, ἐγὼ σὲ συλλήπτω.

— Ποῦ θὰ πάμε;

— Ὅπου θὰ σὲ πᾶμε.

— Ἐμπρὸς πάμε, νὰ ἰδοῦμε ποῦ θὰ πᾶμε.

Μπρὸς ὁ Κώστας καὶ πίσω οἱ κλητῆρες τὸν ἔφεραν εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ὅπου ὁ ψηλοκαπελάτος περιέστρε-

φεν ἐπὶ τῶν δακτύλων του τὸ μπαστοῦνί του τὸ λυγιστὸ καπνίζων.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς Μουτζουρίδης κατέφθασε ταὐτοχρόνως ἐφ' ἀμαξίας.

Ὁ Κώστας ὠδηγήθη πρὸ αὐτοῦ.

— Εἶσαι πολίτης Ἕλλην; τὸν ἠρώτησεν αὐστηρῶς.

— Ὁχι, εἶμαι χριστιανὸς ὑπήκοος.

— Εἰσθε ἐκ τῶν φοιτητῶν;

— Ἦλθα γι' αὐτὴ τὴ δουλειᾶ, ἀλλ' ἀκόμα δὲν τὴν ἔκαμα.

— Τί σχέσιν ἔχεις τότε μὲ τοὺς φοιτητάς;

— Ἀπλὴ γνωριμία μᾶς συνδέει.

— Γνωρίζετε τὸν Ράλλη, τὸν Φιλήμονα, τὸν Στρυφονίδη;

— Οὐδὲν, συντυχάνει κάποτε νὰ συζητοῦμε περὶ διαφόρων πραγμάτων ἐπιστημονικῶν.

— Τότε θὰ ἦσθε εἰς θέσιν νὰ μᾶς πῆτε τί θὰ συμβῇ ἀπόψε;

— Ἐρῶ γῶ;

— Δὲν εἶνε δυνατόν, ἀφοῦ τὸ ξέρεי ὅλος ὁ κόσμος.

— Μπορεῖ, ἐγὼ ὅμως δὲν ξέρω τίποτα.

— Τότε πῶς τὸ ξέρω γῶ, ὅτι τὸ ξέρεεις;

— Ἀ' τί ξέρω λοιπόν, ἀφοῦ τὸ ξέρεεις;

— Ἐρῶ— ὅτι θὰ παραδοθῇτε κάτω εἰς τὸ ὑπόγειον καὶ ἐκεῖ θὰ εἰπῆτε ὅτι ξέρετε.

— Εἶμαι Ὁθωμανός.

πανόραμα τοῦ κλασικοῦ τῶν Ἑλλήνων κόσμου. Ὁ κ. Ξάνθης εἶναι ἀρχαῖος τῶν ἰδεῶν ἀγωνιστής. Συγγράφει, ὡς ὁ ἴδιος ἐν ἐπιστολῇ του πρὸς ἡμᾶς λέγει, ὅπως ὁ κά-
πτωρ οἰκοδομεῖ καὶ τὸ δένδρον φυλλοφυεῖ. Τίς οἶδε πό-
σων κόπων καὶ ἀγρυπνιῶν τὸ νέον του βιβλίον εἶναι
προϊόν. Ἡμεῖς θὰ τὸ εὖρωμεν ἑτοιμον καὶ θὰ ὠφεληθῶμεν
ἐξ αὐτοῦ. Ὁφείλομεν ἄρα νὰ υποστηρίξωμεν τὴν ἐκδο-
σίν του.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΟΙ.

Τί εἶναι τόσος κόσμος, τί εἶναι τόση ζῆλος;
πλημμύρησαν τοὺς δρόμους οἱ Ἀλεξανδρινοί,
καὶ τοῦτοι ὅτ' ἰδὲ καὶ ἐξέσπασαν κεφάλι,
καὶ αὐτοὺς οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς σώζουν οἱ κλεινοί.
Ὁμογενεῖς καὶ ξένους τὸ Ἄστυ δὲν ἀφίνει,
φιλοξενεῖ καθένα μὲ τόση καλοσύνη.

Τί μούμιας τῆς Αἰγύπτου ὅτους δρόμους ξεχειλίζουν,
τί κόκκινα, τί λοῦσα καὶ ἄλλοκοτα φτερά,
τί ἔθιμα, τί τρόποι, τί φέσια κοκκινίζουν,
τί μάτια πονεμένα, τί μούτρα σοβαρά!
Ἡ Ἀλεξάνδρα ὅλη μᾶς ἤλθε ὅτ' ἴδ' Ἀθήνα
μὲ ὅλα τὰ καλὰ τῆς καὶ μ' ὅλη τῆς τὴν πεῖνα.

Εἰς τὴν Ἀθήνα ὅλοι, μὴν πάτε σ' ἄλλους τόπους,
ἐδῶ δὲν θὰ πεινάσῃ Αἰγύπτιος κανεὶς.
φιλοξενεῖ τὸ Ἄστυ καὶ τοὺς ἀφεντανθρώπους,
μὰ δέχεται καὶ τοσούτους γυμνοὺς ὁμογενεῖς.
Διάκρισι καμμία ἡ πόλις μας δὲν κάνει,
καὶ εἰς τοὺς λωποδύτας τὸ ἔλεός της φθάνει.

Τῶν Ἀθηνῶν ἡ πόλις γὰρ ὅλους ἔχει μέλι,
ἐδῶ μακαριότης καὶ ἀφθονος παρὰς.
ἐδῶ ἡ εὐτυχία γὰρ ὅλους ἀνατέλλει,
ἐδῶ ποτὲ φουρτοῦνα καὶ ἰσκιος συμφορᾶς.
Ἐδῶ οἰκονομοῦνται καὶ τῶν γυμνῶν ἡ σπεῖρες,
τοὺς προστατεύουν τόσοι φιλόανθρωποι κλητῆρες.

Ἐμπρὸς, ἡ Ἀλεξάνδρα ἄς δώσῃ καὶ ἄς πάρῃ,
καὶ σεῖς τῆς Ἀλεξάνδρας ἱππότης ἀχαμνοί.
ὅτ' ἴδ' ἡμεῖς μᾶς ῥιχθῆτε, καὶ γὰρ ἰδὲ καὶ χάρι
ἄς μείνουν οἱ δημόταις τῶν Ἀθηνῶν γυμνοί.
Καλῶς τοὺς καὶ καλῶς τοὺς ὅτ' ἴδ' κλασικό μας χῶμα...
σᾶς προσκαλοῦμε, καὶ ἄλλοι νὰ ἔλθετε ἀκόμα.

Μαζὶ μὲ σᾶς ἄς ἔλθῃ καὶ ἐδῶ ἡ Ὀφθαλμία,
καὶ ἡμεῖς ἀπὸ ἀγάπῃ νὰ γίνουμε στραβοί,
ἄς μᾶς θερίσῃ πάλι καμμιά ἐπιδημία,
ἀλλὰ νὰ μὴ σᾶς σφάζῃ ἡ σπάθα τ' Ἀραβῆ.
Καλλίτερα ὁ τύφος, πανοῦκλα καὶ χολέρα,
παρὰ σκυλο-Φελλάχου ἡ ξύλινη μαχαίρα.

Ἄς γίνῃ ὁ συρμός σας ἡ μόδα τῆς Ἀθήνας,
μὲ κόκκινα γυναῖκες καὶ ἄνδρες ἄς ντυθοῦν.
ἄς δρέψουμε τὰ κάλλη βαρβάτης Ἀραπίνας,
καὶ Ἀθήνα καὶ Ἀλεξάνδρα ἄς γλυκοφιληθοῦν.
Καὶ ἂν ὅλ' ἡ Ἀραβία ἐδῶ μεταναστεύσῃ,
ὁ πλοῦτός μας καὶ πάλι μ' ἔχει νὰ περισσεύσῃ.

Souris.

— Ἀλλὰ πρὸ ὀλίγου δὲν εἶπατε, ὅτι εἴσθε χριστιανός;
— Ὑπήκοος, δηλαδὴ.
— Τότε πῶς ὁμιλεῖτε τὰ ἑλληνικά;
— Διότι εἶμαι χριστιανὸς ὀθωμανός, ἵγουν ἑλλην ῥα-
γίς.

— Ὁ Μουτζουρίδης εἶχεν ἐξ ἀρχῆς ἐννοήσει μὲ τί
μπετ εἶχε νὰ κάμῃ, ἐφ' ᾧ καὶ διέταξε νὰ τὸν κατεβάσουν
στὴ κατώγα.

Ὡς καὶ πρὸ τίνος, ἴσως καὶ νῦν, τὰ ἀστυνομικὰ ὑπό-
γεια ἦσαν ἄλλαι ἱερᾶς Ἐξετάσεως κατακόμβαι.

Τοὺς τοίχους αὐτῶν ἐκόσμουσαν βούνευρα ἀγκλωπὰ, φά-
λαγγες, σχοινιά, ῥόπαλα, τανάγραι, σάκκοι ἀλατος,
ἄχυρα, καλάμια, καὶ χίλια ἄλλα ὄργανα βασανιστηρίων.

Οἱ ἀνακρινόμενοι ἐδαίροντο μέχρι αἵματος καὶ εἴτα
ἐπαστόνοντο μὲ ἀλάτι.

Ἐκρεμάζοντο ἀνάποδα καὶ ἐκαπνίζοντο μὲ ἄχυρα,
καυόμενον ὑπὸ τὴν κεφαλὴν αὐτῶν.

Ἐξυον καλάμια καὶ ἀροῦ ἐκοπτον αὐτὰ εἰς μικρὰ τε-
μάχια τὰ ἔχωναν μεταξὺ κρέατος καὶ ὀνύχων.

Ὁ βουρδουλας ἐδούλευε καὶ γὰρ τὸ τίποτε.

Εἶχον καὶ ἄλλας ἐφευρέσεις βασανιστηρίων, ἀγνώστους
ἴσως καὶ εἰς τοὺς ἱεροεξεταστάς.

Ἐν γένει ἡ τότε ἀστυνομία ἦτο ἕνα σωστὸ μακελιό,
εἰς τὸ ὅποιον ἔσωζε πᾶς τις τὰς ἀμαρτίας του.

Εἰς τὴν πρώτην βουρδουλιὰ ὁ Κώστας ἔβαλε ἀγριοφω-
νᾶρες, κραυγάζων:

— Ἡμαρτον, ἡμαρτον, δὲν τὸ ξανακάμω πλιά.
Εἰς τὴν δευτέρα ὁλολύζων ἐκραύγαζε περιτρέχων τὸ
ὕπογειον καὶ κρατῶν τὰ ὀπίσθιά του.

— Μὴ, μὴ γιὰ τὸν Θεὸ, μὲ πεθάνατε, τζούζει, τζού-
ζει, Παναγία μου, Χριστοῦλι, Βαγγελίστρια, ἀμὰν, μὴ
βαρεῖτε καὶ σᾶς τὰ λέγω οὐλα, οὐλα. μὲ τὸ νῦ καὶ μὲ
τὸ σύγμα.

Ἄλλ' ἐκεῖνοι οἱ μασκροκλητῆρες, φαίνεται, εὗρον γου-
στόξα τὰ σκηνικὰ κινήματα τοῦ Κώστα μας καὶ διὰ
τοῦτο διὰ τρίτης βουρδουλιᾶς τὸν ἔφερον εἰς θέσιν νὰ
καθίσῃ ἐπὶ γῆς καὶ προστριβόμενος νὰ περιπατῇ μὲ χεῖ-
ρας τε καὶ πόδας, νὰ κ . . . σέρνεται.

— Τὰ λέω, τὰ λέω, ἀφεντούλια μου, τὰ λέω, τίποτα
δὲν κρύβω. Ἄμ, μανοῦλά μου, πεθαίνω, δὲν ζῶ πλιά,
πάει μὲ ἔχασε, ἄχ, βουρδουλιᾶς ἦταν αὐταῖς, αὐταῖς
ἦταν ἄλλο πράγμα, ἦτανε σκότωμα, τὰ λέω, ἀφεντικά,
τὰ λέω, ποῦ εἶνε ἐκεῖνος μὲ τὸ ψηλὸ καπέλο νὰ τοῦ φι-
λήσῃ τὸ χέρι. Βαί, βαί. Ἐλάτε, στὸ Θεὸ σας ἀφεντικά
νὰ ἴδ' ἡμεῖς μ' ἔχασα. Ἄου, Θεοῦλί μου, ἄου, πάω, εἶμαι
ζωντανός; Δὲν εἶμαι, ὄχι, δὲν εἶμαι γιατί δὲν αἰσθάνομαι
τὸν ἑαυτόν μου.

Οἱ κλητῆρες ἐπέταξαν αὐτὸν νὰ ἐγερθῇ ἐπισείοντες
τὰ βούνευρα.

Ὁ Κώστας ἠγέρθη καὶ προσεκολλήθη στὸν τοῖχο,
ὥπως προφυλαχθῇ, εἰς μάτην ὁμῶς, διότι ἄγριος κλητῆρ
τὸν ἔσυρε ἀπὸ τ' αὐτὶ, ἐνῶ δεύτερος τοῦ κατέφερε τρι-